

คำวินิจฉัยของ ศาลาจารย์อนันต์ เกตุวงศ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๕๗/๒๕๕๕

วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๕

เรื่อง ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ส่งคำโต้แย้งของจำเลยที่ ๕ (นายอนันต์ งามวุฒิวงศ์) ในคดีแพ่ง หมายเลขดำที่ ๑๓๒๗๒/๒๕๕๒ เพื่อศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๕ (กรณีพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ และ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ และพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑)

ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ได้ส่งเรื่อง ขอนวินิจฉัยบทบัญญัติของกฎหมายว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ลงวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย สรุปความได้ว่า บริษัทเงินทุน ธนชาติ จำกัด (มหาชน) เป็นโจทก์ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๓๒๗๒/๒๕๕๒ ยื่นฟ้องบริษัท สันติภาพ (ฮั่วเพ็ง ๑๕๕๘) จำกัด กับพวก จำเลย ในความผิดฐานผิดสัญญากู้ ตัวเงิน และค้ำประกัน กรณีจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ เป็นผู้ค้ำประกันการออกตัวสัญญาใช้เงินของบริษัท สันติภาพ (ฮั่วเพ็ง ๑๕๕๘) จำกัด จำเลยที่ ๑ ให้แก่บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ คาเซย์ ไลน์แนช จำกัด (มหาชน) ต่อมาบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ คาเซย์ ไลน์แนช จำกัด (มหาชน) โดยองค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ได้ตกลงจำหน่ายสินเชื่อ และทำสัญญาขายตราสารหนี้อื่นๆ และสิทธิเรียกร้องให้แก่โจทก์ โจทก์จึงรับโอนสินทรัพย์และสิทธิ เรียกร้องในมูลหนี้ของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ คาเซย์ ๑ ที่มีอยู่เหนือจำเลย ตามพระราชกำหนดการ ปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบัน การเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ ทวิ ต่อมาบริษัทบริหารสินทรัพย์ เอ็น เอฟ เอส จำกัด ได้ยื่นคำร้องต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ขอสวมสิทธิเป็นโจทก์แทนโจทก์เดิม คือ บริษัทเงินทุน ธนชาติ ๑ และมีหนังสือบอกกล่าวแจ้งการโอนสิทธิไปยังจำเลยแล้ว ตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๗

นายอนันต์ งามวุฒิวงศ์ ผู้ร้อง ซึ่งเป็นจำเลยที่ ๕ ได้ยื่นคำร้องต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ คัดค้าน ในกรณี คือ

๑) ตามที่บริษัทเงินทุน ธนชาติ จำกัด (มหาชน) โจทก์ ได้รับโอนสิทธิเรียกร้องที่มีอยู่เหนือ จำเลยทั้งหมด อย่างสมบูรณ์และถูกต้องตามกฎหมายโดยมีต้องแจ้งให้จำเลยทราบ อาศัยบทบัญญัติ แห่งพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ๑ มาตรา ๒๗ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบ

สถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓๐ ทวิ ผู้ร้องโต้แย้งว่า บทบัญญัติดังกล่าวขัดแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ จึงเป็นอันใช้บังคับมิได้

๒) การขอสวมสิทธิเป็นโจทก์เดิมตามที่บริษัทบริหารสินทรัพย์ เอ็น เอฟ เอส จำกัด อัสสามารถกระทำได้โดยอาศัยบทบัญญัติแห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ ฯ มาตรา ๗ ผู้ร้องโต้แย้งว่า บทบัญญัติดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นคำร้องที่ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ส่งมาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ จึงรับไว้วินิจฉัยโดยมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัย คือ

๑) พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๒๗ ขัดหรือต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

๒) พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

๓) พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่าการที่ผู้ร้องโต้แย้งว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๒๗ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓๐ ทวิ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ นั้น ศาลรัฐธรรมนูญได้คำวินิจฉัยในกรณีดังกล่าวนี้แล้ว คือ คำวินิจฉัยที่ ๒๔/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๔๕ ว่าไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในประเด็นตามคำร้องนี้อีก

ส่วนกรณีที่ผู้ร้องโต้แย้งว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ หรือไม่นั้น มีสาระสำคัญคือ

มาตรา ๗ บัญญัติว่า “ในการโอนสินทรัพย์จากสถาบันการเงินไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ ถ้ามีการฟ้องบังคับสิทธิเรียกร้องเป็นคดีอยู่ในศาล ให้บริษัทบริหารสินทรัพย์เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความในคดีดังกล่าวและอาจนำพยานหลักฐานใหม่มาแสดงคัดค้านเอกสารที่ได้ยื่นไว้แล้ว ถ้ามั่นใจที่สืบมาแล้ว และคัดค้านพยานหลักฐานที่ได้สืบไปแล้วได้ และในกรณีที่ศาลได้มีคำพิพากษาบังคับสิทธิเรียกร้องนั้นแล้ว ก็ให้เข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษานั้น”

พิจารณาแล้วเห็นว่าการตราพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ดังกล่าว มีความมุ่งหมายที่จะแก้ไขปัญหาสินทรัพย์ด้วยคุณภาพของสถาบันการเงิน อันเป็นอุปสรรคต่อการเพิ่มทุนของสถาบันการเงิน และกระทบกระเทือนต่อความสามารถในการให้สินเชื่อในภาคเศรษฐกิจ เพื่อให้สถาบันกา

สามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ จึงควรแยกสินทรัพย์ด้วยคุณภาพออกมาแล้วขายหรือโอนให้แก่
นิติบุคคลอื่นเพื่อบริหารต่อไป ดังนั้นการที่ผู้ร้องได้แย้งว่า มาตรา ๗ ดังกล่าว ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ นั้น ในส่วนที่เกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล รวมทั้งในส่วน
ของการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ให้มีความเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครอง
ตามกฎหมายเท่าเทียมกันนั้น จึงเห็นได้ว่าเป็นไปตามรัฐธรรมนูญในการรับรองสิทธิและเสรีภาพของ
ผู้ร้องแล้ว เนื่องจากพระราชกำหนดดังกล่าวมีความมุ่งหมายที่ออกมาเพื่อบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพ
ของลูกหนี้สถาบันการเงินต่างๆ รวมทั้งของกรณีผู้ร้องด้วย จึงมีลักษณะเป็นการใช้บังคับกับหนี้ของ
ลูกหนี้สถาบันการเงินที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนด จึงมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปและไม่ได้มุ่งหมาย
ให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่ง หรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง อีกทั้งตามความในมาตรา ๗
ที่กำหนดให้บริษัทบริหารสินทรัพย์เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนในคดี และดำเนินกระบวนการพิจารณา
ในศาลต่อไปนั้น ก็ได้ทำให้จำเลยเสียสิทธิในการต่อสู้คดีแต่อย่างใดและยังคงเป็นลูกหนี้ที่มีหน้าที่ต้อง
ปฏิบัติตามกฎหมายอยู่เช่นเดิม กล่าวคือต้องใช้นี้แก่เจ้าหนี้ อีกทั้งศาลรัฐธรรมนูญได้เคยมีคำวินิจฉัย
ที่ ๔๕/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๕ ซึ่งมีหลักการที่คล้ายกันกับมาตรา ๗ แห่งพระราช
กำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ ฯ ว่าไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแต่อย่างใด

ด้วยเหตุผลดังกล่าว กรณีพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗
และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ ทวิ
ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ หรือไม่นั้น ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยซ้ำอีก

ส่วนพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๗ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐

ศาสตราจารย์อนันต์ เกตุวงศ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand